

πιτύχη τούτου, άπορον δέ άληθώς πώς υπάρχουνσιν άνθρωποι γράφοντες έτι και έχοντες διάθεσιν να δημοσιεύωσι βιβλία.

Αναντιρρήτως τὸ έξευτελιστικώτερον τῶν έργων παρ' ἡμῖν εἶναι τὸ τοῦ συγγραφέως και εκδότου, ἡ δὲ ἥμισυ τιμωμένη εργασία εἶναι ἡ διανοητική, ἣν οἱ πάντες συνειθίσασμεν να θεωρῶμεν ὡς μηδαμινήν, νομιζόντες ὅτι ὑποχρεούμεν τοὺς συγγραφεῖς, εἰάν ευδοκῆταιμεν να βίβωμεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ βιβλίου των, και τοῦτο, ὅταν τὸ ἀποκτήσωμεν δωρεάν!

Μὴ ὑπαρχούσης δὲ κριτικῆς ἡμερολήπτου και αὐστηρᾶς, βλέπομεν καθ' ἑκάστην πωλούμενα βιβλία ὅλως ἀνάξια λόγου και ἄλλα πολλῆς ἀξίας βιπτόμενα ὡς ἄχρηστα εἰς τὰς γωνίας τῶν βιβλιοπωλείων, και πρὸς ἀπόδειξιν τῶν λόγων ἡμῶν τούτων ἡδυνάμεθα να φέρωμεν πολλά παραδείγματα. Πάντα δὲ ταῦτα, διότι ἐν Ἑλλάδι, ὅπως εἰς ὅλα, οὕτω και διὰ νὰ δώσῃ τις μεγάλην ὄπως οὖν κυκλοφορίαν εἰς τὸ βιβλίον του, ἀνάγκη να ἔχῃ ἐξι-

διασμένην ἐπιτηδεύτητα, ἣτις χαρακτηρίζει ἡμᾶς καθ' ἀπάσας ἡμῶν τὰς πράξεις. Ὅπως παρ' ἡμῖν τὰ πάντα ἔργου-σφαιτοποιήθησαν, οὕτω και ἡ κατανάλωσις τῶν βιβλίων ἀνήχθη εἰς τὴν τέχνην τοῦ βουσφετίου κατορθώσαντος να εἰσπῆδῆσῃ και εἰς αὐτὴν τὴν Βουλὴν τῶν Ἀντιπροσώπων!

Περὶ τοῦ Ἀττικῶ Ἡμερολογίου προκειμένου, περιττός πᾶς μακρὸς λόγος. ἀρκεῖ να εἰπῶμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, ὅτι, ὡς κατὰ τὰ προηγούμενα ἔτη, οὕτω και ἐφέτος ὁ φιλικὸς ἐκδότης ἐπέτυχε να προσφέρῃ εἰς τὸ καθ' ἡμᾶς κοινὸν λαμπρὰν ἀνθοδέσμην, ὡραίων και πολυτίμων κόσμημα, ἀποτελούμενον ὑπὸ κομφῶν μαργαριτῶν και ἀδαμάντων, ἐν οἷς διαπρεπύουσιν *Δι ἀναμνήσεις Ἰταλίας* και οἱ *Ξεβράκωτοι*, ἀρχαῖν και νέων, τοῦ κ. Ἀσωπίου, *Τὸ περὶ Σαρτορίτης χειρόγραφον*, πολυτίμον δημοσίευμα, *Τινὰ τῶν ἐλαττωμάτων τῆς ἑλληνικῆς κοινωρίας* και ἄλλα σοδα-

ρὰ πρωτότυπα ἔργα, μεταφράσεις ὀφειλόμεναι εἰς γνωστοὺς καλλιτεχνουότας τὸν λόγον καλάμους, ὡς ἡ κόρη τοῦ Ὀβιδίου, ἱστορία ἐνός βόδου, *Σκηναὶ ἐκ τοῦ Ἀλκιβιάδου*, Ὁ *Γερκουάτος Τάσσο* και τὸ *δαιμόνιον* αὐτοῦ, κτ.λ. κτ.λ. Ἐν τὴν ἐνταυθα ἀναγραφὴν τὸ στενὸν τοῦ χώρου δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν, ἣν και ἄλλως νομιζόμεν ἄλυσιτελῆ, διότι πεποιθᾶμεν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἡμετεροὶ ἀναγνώσται θὰ κρίνωσι περὶ τῶν περιεχομένων ἰδίαις αἰσθήσεσιν, ἐν τέλει δὲ και ποιήσεις ἐκλεκταὶ γνωστῶν ποιητῶν.

Τις ἴτου ὄντος τοῦ Ἀττικῶ Ἡμερολογίου τοῦ νέου ἔτους, θεωροῦμεν περιττὴν πᾶσαν περικτέρω σύστασιν αὐτοῦ, τόσω μᾶλλον ὅσω οἱ γονεῖς, οἱ φίλοι, οἱ συγγενεῖς δύνανται δι' αὐτοῦ να προσεγγίωσιν ἄριστον και διαρκὲς δῶρον διὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους.

Λ. Β.

ΠΟΙΗΣΙΣ

Α. ΣΜΑΤΑ ΦΙΛΑΝΘΙΚΑ (1)

ΠΟΘΟΣ

Α'.

Ἄχ! ἴαν τώρα ἤρχετο ὁ τρισαγάπητός μου,
Ἄν αἴφνης ἐμφανίζετο, εἰς τὸ γλυκὲ τοῦ στόμα,
Πῶς θὰ ἐπίτα φλογερὸς εὐθὺς ὁ ἀσπασμὸς μου,
Κ' ἐκ λόκου ἄν τὸν ἔβλεπα αἰμόφυρτον ἀκόμα!
Πῶς ἤθελα τὴν χεῖρά του κρατεῖ τὴν περιλμένην,
Και μ' ὄφην ἄν τὴν ἔβλεπον εἰσέτι τυλιγμένην...

Πῶς νοῦν και γλώσσαν ἡ προὴ δὲν ἔχει τοῦ ἀνέμου,
Νὰ φέρῃ εἰς τὸν φίλον μου τὰς ἀκέφεις μου ἐν τᾷ χεῖ,
Κ' ἐκείνου πάλιν εἰς ἐμέ;... ποῖα χαρὰ, Θεέ μου,
Δύω ψυχᾶι, ἃς θάλασσα χωρίζουσι και βράχοι,
Νὰ φεύγουν τὴν ἀπόστασιν, και μὲ τὴν μεσημβρίαν,
Νὰ γεφυρόνουν τὸν βορρᾶν μ' ἀγάπης ὀμιλίαν!

Θὰ μίμω τὸν καλλωπισμὸν τῆς νέας κόρης μᾶλλον,
Τὴν ἤθελν μου τὴν φλογερὰν μὲ φάσος θὰ καλύψω,
Παρὰ ἐκείνον ν' ἀρνηθῶ και ν' ἀγαπήσω ἄλλον!
Μὲ πιστεῖ τῆς ἀγάπης του τὴν πιστεῖ θ' ἀνταμείψω...
Ἄχ ἄν τώρα ἤρχετο ὁ τρισαγάπητός μου,
Ἐὰν εἰς αἴφνης ὁ Ὀσκάρ ἐφαίνετο ἐμπρὸς μου!

Ο ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟΣ

Α'.

—Ποῦ ἦσο κ' ἔρχεσαι ὠχρὸς, νιέ μου, και βραθύπου;
—Ἐ μῆτέρ μου! ἐκ τῆς ἀκτῆς θαλάσσης ἀτιθάσσου.
—Τί ἤθελες εἰς τὴν ἀκτὴν;—Ἐπότι, τὰ τοὺς ἵππους.
—Πλὴν ποῖος ἐκηλίδωσε τὸ νέον ἐνδυμά σου;
—Οἱ ἵπποι μου, τὸν βόρβορον πατῶντες πρὸ ποδῶν μου

(1) Ἐκ περὶς ἐκ τοῦ Φιλανθικῶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν μεταφράσεως.

—Πλὴν διατί τὸ ξίφος σου τὸ αἷμα ἐρυθραίνει;
—Διότι ἐπληξα μ' αὐτὸ τὸν μόνον ἀδελφόν μου!
—Και ἤδη ὁ ἐπάρατος νιός μου ποῦ πηγαίνει;
—Μακρὰν πολὺ, πολὺ μακρὰν, εἰς ἔξας παραλίον...
—Τὸν γηραιὸν πατέρα σου ποῦ εἶδες τελευταῖον;
—Εἰς τὸν δρυμῶνα κόπτορτα τὰ ξύλα τῆς ἐστίας
Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐπιθυμῶ να μ' ἐπαρίδῃ πλέον!

Β'.

—Ποῦ ἀφῆσες τὴν γραιὰν σου μητέρα, δὲν μοι λέγεις;
—Ἐρῖα νῆθει κάτωθεν τῆς πατρικῆς μου στέγης.
Κ' ἐκείνη πλέον δὲν ποθεῖ ποτὲ να μ' ἐπαρίδῃ...
—Και τὴν γαιδρὰν σου σὺλγον, ποῦ τὴν ἀφῆκες ἤδη;
—Ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην τῆς πλὴν τώρα δὲν μὲ
(θέλει)
Δι' ἄλλον καλλωπίζεται, δι' ἄλλον ἀνατέλλει...
—Ποῦ τὸν μικρὸν σου ἀφῆσες νιόν, εἰς ποῖα μέρη;
—Εἰς τὴν σχολὴν, ἐνθ' ἀσπληρὸς διδάσκαλος τὸν δέρει.
—Και τὴν φιλότατην κόρην σου τὴν νιὰν χελιδόνα;
—Συλλέγει χαμοκέρασα, ἐκεῖ, εἰς τὸν δρυμῶνα.
Μ' εἶδε πλὴν ἐστρεψεν ἄλλοῦ τὸ βλέμμα τῆς τὸ νέον.
Κ' ἐκείνη δὲν ἐπιθυμῶ να μ' ἐπαρίδῃ πλέον...
—Και ποτὲ εἰς τὸν οἶκον σοι θὰ ἐπαρίδῃς, ποτὲ;
—Ὅτ' ἐκ Δυσμῶν ὁ ἥλιος θὰ ἀνατείλῃ, ὅτε
Οἱ λίθοι ἐπιπλεύσωσιν εἰς τὰ νερὰ ὡς φύλλα,
Και εἰς ἀθύσσους θαλασσῶν ἐισδύσωσι τὰ πτεῖλα.
Ὅποταν ὁ ἄνθρωποι, ἀπάντων τῶν αἰώνων,
Εἰς τοῦ Θεοῦ ἐμφανισθῶν τὸν νεφελώδη θρόνον!

ΛΧΙΑΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ